

[Tinning]

rundt omkring og den retspolitiske snak herinde, nemlig retsfølelsen. Jeg tror, fru Birgith Mogensen var den, der kom nærmest på at sige, hvad det handler om. Hun siger: jamen der er 70–80 pct. af befolkningen, der vil have strammet noget op her. Så må vi jo gøre et eller andet, og så gør vi det.

Jeg synes, der er god grund til at være opmærksom på, at der er en sammenhæng mellem den besynderlige størrelse, der hedder retsfølelse, og så det, vi foretager os. Vi kan vælge at give efter, sådan som Socialdemokratiet valgte at gøre det i flytningsspørgsmålet, og sådan som Socialdemokratiet tilsyneladende også vælger at gøre det i denne omgang. Eller vi kan vælge at gå til angreb, informere om, hvad vi allerede har af varetægtsfængslingsbestemmelser, informere om, hvad de i øvrigt kan bruges til, og gøre opmærksom på, at der ikke er det fjerneste behov for yderligere varetægtsfængsling, tværtimod.

Det er dér, valget ligger, og det er klart, at fru Birgith Mogensen vælger, som hun gør. Alt andet ville også være kommet bag på os. Men jeg synes egentlig, at Socialdemokratiet og hr. Torben Lund skylder os noget mere af en forklaring på, hvad det er, der foregår, ud over denne her med retsfølelsen.

Jeg vil godt sige til det, der har præget en stor del af debatten, at selvfølgelig er det heller ikke for VS sådan, at enten går man ind for varetægtsfængsling, eller også går man ikke ind for varetægtsfængsling. Som også hr. Bernhard Baunsgaard har gjort opmærksom på det: hvis vi diskuterer ud i den almindelige blå luft og snakker om, hvordan vi godt kunne tænke os at tingene var indrettet og sådan noget, ville jeg også mene, at vi skulle være fri for varetægtsfængsling, for det er selvfølgelig rigtigt, at der helt principielt er tale om, at der iværksættes en straf før dom. Men sådan er det jo ikke.

Når vi snakker så meget om retsfølelse, er det, fordi vi lever i et samfund, hvor vi er nødt til at have en vis grad af overensstemmelse mellem det, vi lovgiver om herinde, anvendelsen af lovgivningen, og oplevelsen af den anvendte lovgivning rundt omkring i befolkningen. Den sammenhæng må vi selvfølgelig alle sammen gøre os klart er der og arbejde i forhold til.

Men det, der, så er spørgsmålet, er: hvis det er rigtigt – jeg vil godt sige »hvis« – at

der er sket et skred i de senere år i holdningen til grove voldsforbrydelser, og hvad der ellers snakkes om, hvad skal vi så gøre ved det? Skal vi som hr. Torben Lund stille os op og sige: ih ha, jamen jeg synes også, det er forfærdelig anstødeligt, som det foregår; det må vi straks gøre et eller andet ved.

Eller skal vi sige: jamen vi har faktisk allerede nogle varetægtsfængslingsbestemmelser. Vi mener, de kunne bruges anderledes, men vi mener ikke, der er grund til at lave en stramning på det her område. Og så kunne vi samle kræfterne, endda et flertal af Tingets medlemmer herinde, hvis Socialdemokratiet decideret ville gå imod den megen snak om, at nu har der vist sig behov for andre bestemmelser på varetægtsfængslingsområdet. Det er egentlig det, det handler om.

Når hr. Hagen Hagensen taler om, at nu må vi vælge side, nu står vi enten på voldsmandens eller på voldsofferets side, så er der jo tale om en plathed, der selv for hr. Hagen Hagensen er ganske usædvanlig.

Det, det egentlig drejer sig om, når der skal vælges side, er: er der brug for en stramning af varetægtsfængslingsbestemmelserne, eller er der ikke, og dermed: hvad er der brug for over for det, der foregår, over for den debat, der foregår rundt omkring? Det, alle forsøger at dække sig ind under, er det her underlige begreb, der hedder retsfølelse.

Dér skal vi vælge side; giver vi efter, eller går vi til modangreb? Vi gør selvfølgelig det sidste i VS, og vi er kede af, at Socialdemokratiet nok en gang på det retspolitiske område vælger at gøre det modsatte. Vi kan kun håbe, at de på et eller andet tidspunkt besinder sig, og at det ikke varer alt for længe, inden det tidspunkt oprinder.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hr. Torben Lund begyndte meget naturligt med nogle bemærkninger om den indsats, vi skal gøre her i landet for at hindre, at kriminalitet opstår, og at vel navnlig unge mennesker inddrages i kriminalitet. Det er ganske rimeligt at tage dette meget vidtstrakte emne ind i debatten.

Når jeg ikke skal komme nærmere ind på det i dag, er det af den grund, hr. Torben Lund selv nævnte, nemlig at statsministeren har afgivet en redegørelse, der jo vedrører hele det kriminalpræventive arbejde. Jeg for-